

*Управління культури і туризму
Міської ради міста Кропивницького
Художньо-меморіальний музей О.О.Осмьоркіна
Одеська обласна організація
Національної Спілки художників України
Галерея «Єлисаветград»*

**В майстерні
художника**

«Акварельна Україна:

ОДЕСА – КРОПИВНИЦЬКИЙ»

Заслужені художники України
Анатолій та Галина
Кравченки

Кравченко Анатолій Григорович народився 13 березня 1956 року на Житомирщині. Член Національної Спілки художників України (1992).

Заслужений художник України (2012). Нагороджений відзнакою президента та медаллю до 25-річчя незалежності України (2016). Лауреат премії Національної Спілки художників України ім. Тетяни Яблонської (2019). Закінчив Одеське державне художнє училище ім. М.Б.Грекова (1975), факультет живопису, майстерня педагогів М. та Ю. Павлюків. Навчався у Ленінградському інституті живопису, скульптури та архітектури ім. І.Ю.Рєпіна, майстерня Л.Гервіца, П.Кіпарісова (1983-1984). Випускник Українського поліграфічного інституту ім. І.Федорова у Львові (1991), спеціальність «графіка», педагоги: А.Попов, В.Гурмак, з дипломним проектом «Перекидний календар «Джерела пам'яті»», який презентував 13 станкових акварельних аркушів з визначними архітектурними пам'ятками України, виданий на 1993 рік фотомистецьким часописом «Світло й Тінь» у Львові. Працює в техніці акварелі, живопису, монументального живопису, книжкової графіки. Улюблений жанр – пейзаж.

Кравченко (дів. Захарова) Галина Борисівна народилася 25 лютого 1958 року в м. Одесі. Член Національної Спілки художників України (1992).

Заслужений художник України (2011). Нагороджена орденом княгині Ольги III ступеня (2016) та II ступеня (2018). Закінчила Одеське державне художнє училище ім. Б.М.Грекова (1977), факультет живопису, майстерня педагога Т.Єгорової та з відзнакою Український поліграфічний інститут ім. І.Федорова у Львові (1990), спеціальність «графіка», педагоги: А.Попов, С.Іванов, В.Гурмак.

Працює в техніці акварелі, пастелі, живопису, монументального живопису, книжкової графіки та політичного плакату. Улюблений жанр – натюрморт.

*Галина Кравченко. Ромашки та мушлі.
2018. Папір, акварель, 68x48*

● Про акварель та життя ●

Розмова в майстерні
з заслуженими художниками України
Анатолієм та Галиною Кравченками

*Шановні Анатолій Григорович та Галина Борисівна,
для початку традиційне питання нашого проекту - що для Вас є мистецтво?*

Анатолій Григорович (А.Г.) - Мистецтво для мене - це спосіб життя, я живу мистецтвом, переживаю мистецтвом, тішуся мистецтвом.

Галина Борисівна (Г.Б.) – Я можу лише підтримати сказане Анатолієм.

Ви - одесити, але, на скільки я знаю, Анатолій Григорович родом з Житомирщини. Яким вітром Вас занесло в Одесу, і взагалі - що для вас обох означає це місто?

А.Г. – Це місто для мене дуже важливе, тут я став художником, одружився, тут моя родина, діти, бажання і мрії. Маміна родина з Житомирщини, а батькова вся з Одеси. Це дуже складна історія. Тато найменший був в родині і народився ще в Одесі, а наприкінці 1920-х років мій дід Назар змушений був покинути місто, а в 1937 році разом з бабусею був розстріляний. Взагалі він був одним з перших льотчиків, воював в Першу світову війну, працював на авіазаводі, це місце і по нині існує на вулиці Таїрова, носить назву «Аеродром шкільний». То я, так би мовити, одесит з перерваним стажем. Народила мене мама в 1956 році. Так як батьки - повоснні вчителі, то їх доля кидала по всій Україні. Я, мій старший брат, моя сестра пішли в дідуся, а тут і прадід, і прапрадід – всі родом з Одеси. То коли я приїхав вступати до художнього училища імені Грекова, це якось відчув, звісно, що в родині багато не розповідали, але щось внутрішнє, особливе, що можливо передається з генами, воно залишилося.

Г.Б. – А я народилася в Одесі, мій батько Борис Захаров був художником, працював на Одеській кіностудії, тож любов до міста та мистецтва у мене з дитинства.

В творчості Ви віддасте перевагу акварелі. Чому?

А.Г. - Розумієте, акварель - це техніка імпровізації, при чому широко доступна, адже кожна дитина має якийсь простий набір кольорових фарб. До речі, це дозволяло моєму батькові, філологу за освітою, викладати й малювання. Тож з аквареллю я знайомий з дитинства. Акварель - мистецтво поетичне, мистецтво настрою, саме цим воно мені й цікаве.

Г.Б. – Я все життя малювала. Батько виїздив на пленер і я з ним, потім дитяча художня школа, училище, Львівський інститут, там я вже захопилася аквареллю професійно. Акварель, як техніка, потребує постійної концентрації викладати свої враження, не втрачаючи емоційного стану, тому завжди пишу в техніці «по- мокрому».

А.Г. - Хочу додати, що я досить часто спостерігаю за її роботою. Коли Галина працює, то все навколо стає аквареллю, до того ж пише вона на крейдяному папері. Скажу, що не зважаючи на мої понад 40 років занять аквареллю, я досі не можу освоїти таку техніку.

Ви також відомі своїми творами монументального живопису, зокрема, Ви брали участь у реставрації розписів Одеського театру опери та балету, Одеської філармонії, головних храмів Вашого міста, розписах будинку консульства Кіпра в Одесі. Як поєднується робота зі стінопису з акварельними практиками?

Г.Б. - Я працюю не лише акварельними, але й олійними фарбами, тож для мене цей перехід не є складним, хоча звісно є взаємовплив технік.

А.Г. - А потім, монументальний розпис він же споріднений з аквареллю. Ось, наприклад, було у нас таке замовлення «Нагорна проповідь Ісуса Христа», розпис 7х9 метрів, більше 40 фігур, образ Христа вище 4-х метрів, він стоїть над озером і читає проповідь, то тут якраз технічні прийоми акварелі дуже допомагали, тільки ти береш пензель не першого номеру, а збираєш 5-6 величезних пензлів разом, а замість невеличкої коробочки з фарбами маєш справу з відрами. Я коли навчався, то було таке завдання - копіювати твори олійного живопису акварельними фарбами, а акварельного – олійними, ось вам і взаємодія мистецьких технік.

А взагалі, як Ви почали займатися образотворчістю?

А.Г. - Якщо мова про мене, то саме творчістю я захопився з того часу як батько подарував мені альбом для замальовок уже під час навчання в художньому училищі, такий простенький, у клітинку, кишеньковий і я намалював портрет батька, а потім у дідуся в Любарському районі, через річку Случ там костюл с, то я його змалював. То були перші такі акварелі й тато зберіг їх як реліквію і якщо довго та ретельно пошукати в нашому творчому зібранні, то можна й віднайти.

Г.Б. - У моєму родовому дереві взагалі багато художників. Мої рідні походять з Пензенської області, з Тарханів, там, де садиба Лермонтових, звісно, що нам про предків багато не розповідали, я сама шукала своє коріння.

А.Г. - І ось дивіться, родова гілка того російського дерева виявляється теж пов'язана з Україною, бо прабабусю Галини привезли до Тархан звідси.

Чи був у вашому житті той, хто мав на Вас вплив у виборі мистецького шляху? І трохи про роль мистецької школи у Вашому житті?

А.Г. - В моєму житті важливу роль відіграв звичайний, але високопрофесійний вчитель малювання в містечку Бар – Микола Іванович Цікал, він побачив в мені художника та готував мене до вступу в училище.

То була людина, яка горіла мистецтвом. Ну і ще прекрасні викладачі, знамениті художники Павлюки - Микола Артемович, «Дід» ми його називали, і Юрій Миколайович, заслужений художник УРСР, вони мали величезний вплив. Микола Артемович свого часу багато працював з братами Бойчуками, вони багато розписів виконали в Одесі, зокрема, є такий порт Куяльник. Це все було понищено в радянські часи, Бойчуків розстріляли ще в 1930-і, а він якось вижив і викладав, при чому у 1970-і роки, коли я навчався, тема ця була «табу». Бойчуки, авангард, до речі, і Осмьоркін до цієї категорії відносився. В Ленінграді, де я більше року навчався, були такі викладачі – Гервіц вів живопис, а Борисов Петро Гордійович - рисунок, Леонід Ємець, він одесит сам, закінчив училище Грекова, прекрасний художник, зараз проживає в Америці. У Львові викладали чудові майстри Василь Гурмак та його син Микола, художник-графік Портнов, що кафедру книги веде в поліграфічному інституті, і це все художники діючі, працюючі у мистецтві.

Г.Б. – Мені подобалося вчитися завжди, я навіть сдина на курсі закінчила Львівську академію друкарства з червоним дипломом. Впливи на мене мали й батько, і багато вчителів, бо я закінчила художню школу ім. Костанді, в училищі в мене педагогом була Єгорова Тамара Іванівна, дуже потужний вчитель і художник. Потім була академія друкарства, там також унікальні педагоги-художники, як Анатолій Іванович Куко, що надавав величезну підтримку студентам, направляв, звертаючи увагу на їхні захоплення. І саме наші вчителі допомогли нам зробити першу персональну виставку в історичному музеї міста Львова. Було дуже приємно, що до нас відносилися саме як до художників.

Ви часто подорожуєте. Як Ви обираєте об'єкт подорожі і які місця Вас вразили найбільше?

Г.Б. – Подорожі самі нас обирають. Ось в 1990-х роках ми їздили в Німеччину, тому що нас запрошував колекціонер, господар готелів в містечку Польш під Мюнхеном, і зробив нам велику, потужну виставку. В Італію ми їздимо, бо уже протягом п'яти років беремо участь у виставках акварелі, що проходять в місті Фабріано, де виготовляють спеціальний папір та фарби для акварелі. Це велике свято мистецтва акварельного живопису, на яке приїждять художники більше, ніж з ста країн світу. Також ми були в Румунії, Болгарії, Туреччині, Білорусі, Молдові. Куди нас запрошують, як художників, туди ми і їдемо.

Анатолій Григорович, Ви неодноразово бували в місті Кропивницькому, навіть написали серію пейзажних творів. Що Вас приваблює в нашому місті як художника?

А.Г. - Для мене це було відкриття самого міста, тому що, ось ми говорили про мою малу батьківщину – Житомирщину, про Одесу, але мій дід Назар, що був розстріляний, він родом з вашого краю, з Малої Виски. І коли галерист Микола Цуканов запросив мене в Кропивницький на пленер, то я потрапив на ще одну свою батьківщину. Для мене - це чудове місто з прекрасними куточками архітектури. Я був вражений, тут можна малювати роками й десятиріччями, весь час знаходячи нові враження та нові мотиви. Мені тут працюється легко й натхненно, і дай Бог, щоб це місто процвітало. В один з пленерних заїздів мені пощастило жити разом з білоруським художником Юрою Платоновим, то він раненько вставав і говорив, що піду пройдуся по Парижу. Він це казав без усілякої іронії, бо ваше місто, коли виходиш у вечірній час чи дуже рано, то потрапляєш у світ поза часом і простором. Ти неначе опиняєшся в якомусь італійському чи німецькому містечку, це абсолютно європейське місто і по архітектурі, принаймні його історичний центр, і головне люди доброзичливі, з гумором, і ти почувашся прекрасно.

*Анатолій Кравченко. В Кропивницькому.
2018. Папір, акварель. 40x60*

Звісно, художник працює більшу частину часу в майстерні, що для вас означає поняття «майстерня художника»?

А.Г. - Особисто для мене, майстерня - це весь світ. Природа для мене – це майстерня. А в розумінні робітні, то це місце, де я можу систематизувати свої напрацювання, сконцентруватися.

Г.Б. – Майстерня – це місце, де можна, залишившись сам на сам з власними думками, віддатися роботі, і не думати про такі речі, як готування їжі, прання, і таке інше. Взагалі я люблю працювати одна і коли ніхто не заважає.

А.Г. - А ви уявіть собі, що її майстерня знаходиться в знаменитому будинку Фальц-Фейна, засновника заповідника «Асканія-Нова». Це один з найкрасивіших архітектурних ансамблів Одеси. Тут зовні заходиш в майстерню неначе в підвал, але в кімнаті двометрові вікна виходять на старий куточок міста з видом на морський порт. Там завжди затишно, влітку прохолодно, взимку тепло, стіни товщиною по півтора метри.

Г.Б. – Вони тримають не лише особливий клімат, але й історичну пам'ять, до якої можна реально доторкнутися. Тож у мене в майстерні історія, а за вікном жива картина - море, вулиця, зустрічаються молоді люди, весілля, похорони, народження дітей... Можна сидіти годинами і спостерігати, відчуючи єднання минулого та сучасного.

Що для Вас є важливішим в картині - емоційна складова чи літературний зміст, чи можливо все разом?

А.Г. - Якщо на мене, то все в комплексі дається. Був знаменитий такий художник і педагог Чистяков, виховав велику плеяду яскравих митців, серед яких, наприклад, Михайло Врубель, то він говорив, що художник повинен бачити, відчувати, знати та вміти, тоді він може реалізувати себе. Оці всі речі, що ви перерахували в питанні, вони мають, на мою думку, бути присутніми в творі. І навіть, якщо він написаний на природі, якщо грішить композиція, або відсутня, як ви кажете, літературна, можливо історична складова, якщо одна з цих якостей випадає, то тоді робота стає більше як допоміжний матеріал. Ось, як у Кропивницькому, де для мене відкривалася історія вулиць і будівель. У С.-Петербурзі то в мене цілі альбоми зарисовок історичної архітектури, у Львові за акварелями вийшла серія перекидних календарів. Може бути так, що ти провів одну лінію і в ній буде сконцентроване все, при чому все це не на рівні осмислення, а на рівні відчуття. Художник - це ж, як то кажуть, продукт довгих років навчання, професійного зростання та індивідуальної творчої праці і потім виходить цей результат.

Г.Б. – Я, на відміну від Анатолія, більш емоційно залежна. Я не можу робити ті ж акварелі, якщо погано себе почуваю, чи в мене поганий настрій, в молодості я в такому випадку вірші писала.

Я люблю працювати над аквареллю коли у мене все гарно і твір мій має бути добрим, цікавим. А ось олійні твори, там інший підхід. Бо акварель потребує спокою та внутрішньої впевненості, тут нічого не можна виправити чи переробити. *Наскільки часто кінцевий результат твору співпадає з задумом і як часто Вас влаштовує створене?*

Г.Б. – По-різному. Коли я починаю роботу, то не знаю, що може статися. Мені подобається творити, а там уже як піде, як-то кажуть, як Бог дасть.

А. Г. – Особистий творчий процес, як Вам сказати, іноді щось подобається, бувають вдалі шматки. Ось сьогодні я вийшов на берег моря о шостій ранку, сонце ще тільки почало підніматися. Уявляєте – чисте море, тихий ранок, ще повний місяць на небі, є доріжка світла на воді. Тож сів і намалював кілька етюдів, потім в морі скупався, отримав задоволення. Знаєте, колись Крамської писав, що не гоніться за живописним ефектом, працюйте й ефект прийде сам по собі. І коли творчі наброски в композиції виявляються природно, так би мовити, самі по собі, то це найбільше досягнення мистецтва. Такої думки, що ось я зараз створю шедевр, у мене не має. Мені приносить задоволення сам процес роботи. Звісно, що можна сидіти на горі й думати, що ти спіймав Бога за бороду, але є Одеські пагорби, є Карпати з Говерлою, а є ще вищі Альпи. Так і в мистецтві для мене - ти йди вперед, а деś можливо прийдеться спуститися й донизу, горбочок за горбочком, і, дай Боже сил, до задоволення знаходитися на тому шляху, йти вперед. Колись у середньовіччі художника не виділяли з середовища цехових майстрів, він був рівним з чоботарем чи будівничим, і кожен з них вкладав свою цеглину отого величного мистецького проекту, на якому піднялися Мікеланджело, Леонардо да Вінчі, знакові постаті для світу. Звичайно і в нас є велика надія, що і ми колись ввійдемо до цього храму. Колись прийшов майбутній письменник до Шекспіра і каже - я хочу стати Шекспіром і що мені треба зробити, а той йому відповів - я колись хотів стати Богом, а став Шекспіром, то подумай над тим, ким ти станеш, якщо хочеш лише бути подібним мені. Так і митець має ставити максимальні завдання, щоб наблизитися до творчого розуміння себе, і тоді світова когорта мистецтва з задоволенням його прийме. Простіше кажучи – треба працювати, а історія все розставить на свої місця.

Зараз часто застосовують таке поняття як «жіночий живопис», на Вашу думку таке означення має право на існування?

Г.Б. – Я вважаю, що ні. Художник і є художником, а чоловік він чи жінка - це для мистецтва значення не має, це скоріше якесь суспільне поняття журналістського походження. За якими ознаками Ви можете вирізнити жінка це малювала чи чоловік, окрім прізвища, думаю, що це штучне поняття.

*Галина Кравченко. Урбіно. Дахи. Італія
2016. Папір, акварель. 40x30*

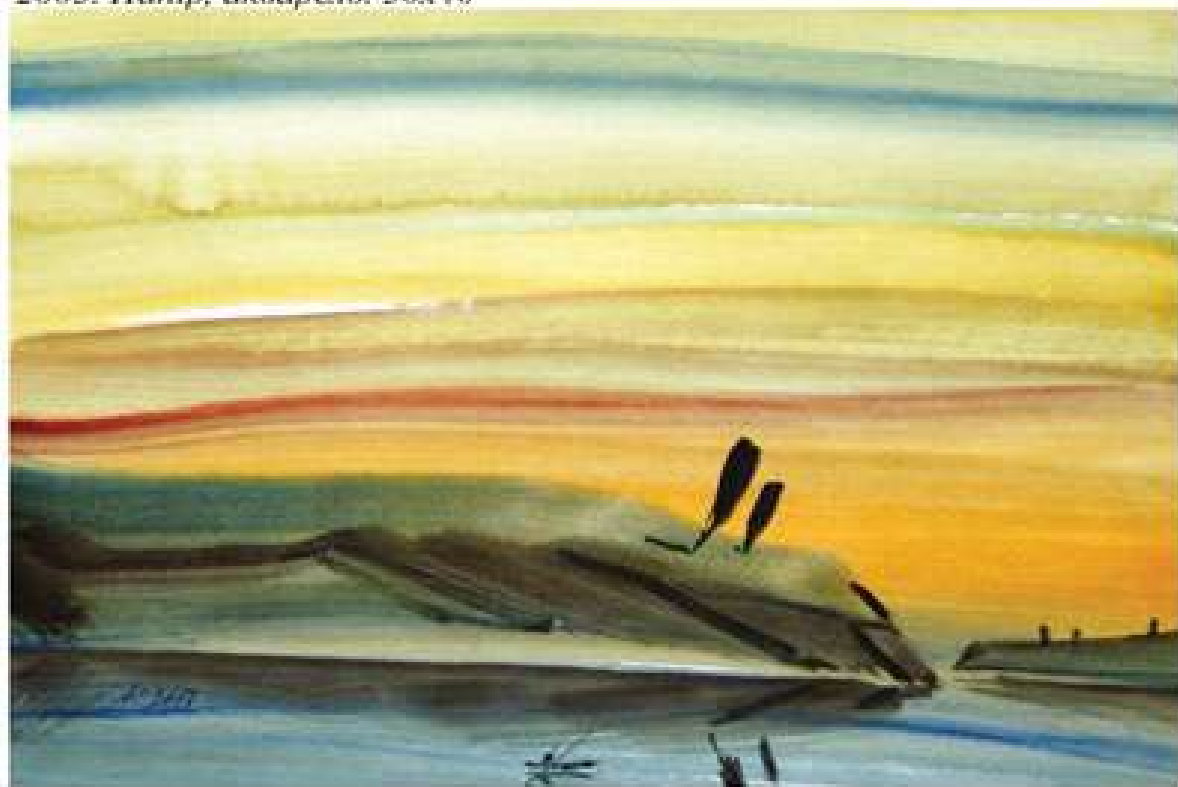
*Анатолій Кравченко. Музей Осмьоркіна. Із серії «Кіровоград».
2015. Папір, акварель, 40x60*

*Анатолій Кравченко. Кропивницький. Ранок.
2018. Папір, акварель, 40x60*

*Анатолій Кравченко. Ранок на морі.
2003. Папір, акварель. 30x40*

*Анатолій Кравченко. Оранжеве небо. Хортиця.
2017. Папір, акварель. 30x40*

*Анатолій Кравченко. Аю-Даг в Криму.
2010. Папір, акварель. 30x40*

*Анатолій Кравченко. Вінничина.
2013. Папір, акварель. 30x40*

*Анатолій Кравченко. Пейзаж з хмарами. Село Бірки.
Серія «Кіровоградщина». 2014. Папір, акварель. 40x60*

*Анатолій Кравченко. Зима в Яремчі.
2010. Папір, акварель. 30x40*

*Анатолій Кравченко. Монастир в Прикарпатті.
2009. Папір, акварель. 29,5x42*

*Анатолій Кравченко. Зима. Немирів.
2018. Папір, акварель. 40x60*

А. Г. – Я думаю, що держава має дбати про те, щоб і жінки, і чоловіки, творчі люди взагалі мали можливість виявити свій талант, навчатися мистецтву. Є різниця між професійним та аматорським мистецтвом, яка проходить на межі майстерності, а інші моменти, я думаю, їх немає.

Наскільки складно жінці існувати в мистецькому середовищі, в образотворчому мистецтві зокрема?

Г.Б. – Думаю, що тут у жінок немає складнощів. Просто є чоловіки, які вважають, що жінка - це не людина, а, так би мовити, «милий друг» чоловіка, а дійсним, великим мистецтвом може займатися лише він. Звісно, що коли народжуються діти, то все трохи складніше - син спав, а я малювала.

А. Г. – А я варив кашу. Тут ще є такий аспект. Був такий аквареліст відомий Фонвізін і одна з кращих його учениць Яснопольська, її твори прикрашають зібрання багатьох музеїв світу, то Галі запропонували взяти участь у виставці в Сімферополі поряд з цими митцями. Уявіть собі, Фонвізін, Яснопольська та Кравченко. Ось вам і жінка в мистецтві. Звичайно, на плечі жінки лягає набагато більша відповідальність за родину та дітей, адже ми не можемо народжувати.

Питання навздогін - Ваші діти стали художниками, Ви хотіли б, щоб вони займалися мистецтвом?

А. Г. – Ну, ми їм не радили. Андрій, Ольга і Віка - вони самі обирали свій шлях. Звісно, що коли вони почали малювати та мали бажання, то ми віддали їх в художню школу, ну, а далі кожен сам пішов своїм шляхом. Наші діти професійні художники. Кожен зі своїм особистим світоглядом. Старший син – живописець, але займається ще й дизайном, розписом, навіть нам надає якісь замовлення час від часу. Наймолодша, якій зараз 15 років, витримала конкурс і вступила до Одеського художнього училища імені Грекова, нині це коледж. Поки що навчається з задоволенням.

Вас можна назвати творчим дуєтом?

А. Г. – Відносно. Щодо монументальних робіт, замовлень, то ми працюємо разом, взагалі це велика колективна праця, а сучасні умови - це не часи середньовіччя чи епохи Відродження, коли Мікеланджело двадцять років розписував Сікстинську капелу собору Св. Петра, сучасний замовник потребує стислих термінів виконання, то працюємо разом, керуємо бригадою виконавців, розробляємо ескізи.

Г.Б. – Я - свої ескізи, Анатолій - свої, а потім співставляємо їх відносно до архітектури та загального завдання. А коли це індивідуальна творча праця, то тут уже кожен окремо.

Ви обом відзначені почесними званнями «Заслужений художник України». Що для Вас означає це звання та чи потрібно взагалі відзначати працю художника таким чином?

А. Г. – Знаєте, у всьому світі в тому чи іншому вигляді держава відзначає своїх митців, адже наші звання - це визнання державою мистецької праці. Таким чином фіксується внесок художника в розвиток країни. Хоча є багато прибічників того, що це радянський рудимент, як, наприклад, і Спілка художників, але це ті, хто глибоко не займався цим питанням, або з тих чи інших причин хотів би нівелювати художника. Де б я не був у Європі, скрізь є професійні творчі об'єднання. Художник звісно може вижити й сам, але творчі об'єднання дають можливість робити це набагато переконливіше, визначаючи його особовий статус. І ті звання та нагороди держави та суспільства вони є не лише визнанням, але й своєрідним захистом його творчих надбань і самої можливості займатися мистецтвом в умовах світу з корпоративними формами співіснування. Ось Галина відзначена ще орденом княгині Ольги двох ступенів ще й за суспільні справи, допомогу армії. Я вважаю, що це вірно, добрі справи мають бути вшановані.

Г.Б. – Відзначення роботи митця країною - це потрібно, це стимул для багатьох рухатися далі, усвідомлення того, що його праця не є марною.

Анатолій Григорович, окрім творчості, Ви ще займаєтесь організаційною роботою у Національній Спілці художників України і як перший заступник голови правління Одеської організації НСХУ і як голова графічної секції ОООНСХУ. Як Вам вдається суміщати цю працю з мистецтвом?

А. Г. – Якщо є така можливість допомогти іншим, то чому ж її відкидати. Ось наш голова обласного осередку Спілки народний художник України Анатолій Горбенко - скільки він зусиль докладає, щоб підтримувати життя цього непростого творчого об'єднання. Ось і я стараюсь. Звісно, це забирає час і сили, але у спілкуванні, такому робочому, отримуєш новий досвід, щоб не впадати в депресію, а творити.

Як Ви вважаєте, художник повинен самостійно займатися продажем своїх творів чи це має бути справою професійних дилерів мистецтва? Ваше відношення до поняття «мистецький ринок» і чи є він в Україні?

А. Г. – Посередник між митцем і покупцем - це дуже важлива складова, це окрема професія. З 1990-х років ми втратили, на жаль, цей важливий ланцюжок у співпраці з меценатом, колекціонером, спонсором мистецтва. Зараз воно потрошку з'являється завдяки роботі галерей та музеїв з пропаганди цінності мистецтва. Не всі художники, які можуть творити, вміють продати свої твори, тож розвиток мистецького ринку вкрай необхідний.

*Галина Кравченко. Вересень.
2017. Папір, акварель. 60x40*

*Галина Кравченко.
Осінні яблука. Денши.
2018. Папір, акварель. 59,4x42*

*Галина Кравченко. Натюрморт на тлі осені.
2018. Папір, акварель. 39x55*

*Анатолій Кравченко. Художник на морі. Січавка.
2016. Папір, акварель. 40x60*

*Галина Кравченко.
Час коли цвіте бузок.
2018. Папір, акварель. 25x30*

*Галина Кравченко.
Троянди.
2016. Папір, акварель. 38x56*

Г.Б. – Художник має займатися своєю працею, втілюючи свій таланти малювання, творчості повною силою, а для цього він не має думати про можливість реалізації своїх творів, мають бути професійні люди та структури, тоді буде ринок мистецтва.

Ваші твори презентувалися на різних виставках в багатьох країнах. Що для Вас поняття «виставка», для чого чи для кого художник демонструє свої твори?

А. Г. – Це залежить від індивідуальних якостей та потреб митця. Анрі Матісс та Жоржу Руо задавали питання - чи займалися б ви живописом, якщо б вас посадили до якогось закритого від світу приміщення без можливості виставлятися. Матісс сказав однозначно – ні, бо він працює та живе для людей і його творчість розрахована на глядача, а Руо відповів, що для нього це не має ніякого значення і він творив би лише тому, що хоче творити. Як на мене, то виставка творів - це своєрідний енергетичний обмін між художником та глядачем. Художник, він же не бездушний суб'єкт, тож і картина, якою б вона не була, зберігає й несе в собі його емоції, переживання, думки, а чим більше людей буде її дивитися, тим більше вона буде вбирати в себе їхніх почуттів. Картина після виходу з під пензля художника починає жити своїм життям. Класичний приклад – ікона, якщо люди до неї ходять і моляться, то вона оздоровлює людей, творить різні дива, у церкві є навіть такий термін «намолена ікона». Так і в живопису - художник вкладає енергію життя, якою має ділитися. Ось ми з Галею часто робимо виставки на прохання якогось клубу або на вулиці, або ще в якомусь місці, де не буде великої слави чи матеріального заохочення, для того, щоб просто поспілкуватися з людьми та відчутти наскільки ми є частиною сучасності.

Г.Б. – Треба показувати людям, що ти робиш, щоб знати, як вони реагують на твою творчість. Ми дуже багато виставляємося в різних містах України, в різних країнах і бачимо наскільки таке спілкування з творами мистецтва потрібно людям, отримуємо вдячність глядача.

Нині Ваша виставка експонується в художньо-меморіальному музеї Олександра Осмьоркіна. Яке це має для Вас значення та взагалі Ваша думка про роль музейних колекцій і чи потрібно зберігати мистецтво?

А. Г. – Такого рівня музеї, як Ваш, зустрінеш не часто. Колекції світочів мистецтва початку ХХ ст., таких як Осмьоркін, доносять до нас глобальні мистецькі ідеї зрозумілою, близькою живописною мовою. Його називають сезаністом, я думаю, що це одностороннє, так би мовити, первинне бачення, все набагато глибше та об'ємніше. Свого часу, в 1990-х, в Баварії проходила грандіозна виставка Поля Сезана, де були твори з музейних та приватних зібрань різних країн.

Ми тоді вперше в Німеччині стояли в черзі і бачили різного Сезана. Але мені здається, що Сезан дещо формалізований у своєму виразі, Осмьоркін - більш чуттєвий, чим власне мені й ближчий. Тому, перебуваючи у вас в музеї, я і пробував робити якісь імпровізації за його творами, я відкрив його для себе в набагато ширшому розумінні як художника. І для нас з Галиною - це велика честь виставляти свої твори поряд з роботами такого майстра живопису як Олександр Осмьоркін в його меморіальному музеї.

Яке, на Вашу думку, має значення загальна культура суспільства для розвитку держави?

А. Г. – Я приведу приклад з власного досвіду. Я писав пейзаж у себе на батьківщині - маленьке містечко, осінь, сивий ранок, річечка тече, діти йдуть до школи, третій чи четвертий клас, і одна з дівчаток кричить: «Дивіться, тут живий художник! А ми думали, що живих художників не буває». А потім вони підбігли, побачили, що ще якісь деревця вже намальовані і відразу настрої у них змінився. Дівчинка спостерігала за моєю роботою, а потім каже: «Все, прийду додому, буду малювати». Лише заради такого моменту треба працювати. А скільки таких закуточків української віддалини, де потреба мистецька колосальна.

Г.Б. – Жива творчість робить людей теплішими, добрішими. А як це можна донести – через індивідуальне спілкування з творцем, через музейні колекції, загальнодоступні мистецькі видання. Музика, поезія, мистецтво... У 1990-х роках у світі, зокрема в Європі, про нас більше дізнавалися за художніми проектами, тоді країна нічого позитивного не могла запропонувати світу, крім творів своїх митців. Я пам'ятаю, як ми вперше приїхали до Німеччини і нас спочатку вважали прибульцями, аборигенами з краю лісових хащ та ведмедів, а потім, коли ми почали розповідати, демонструвати альбоми по Одесі, Києву, Львову, працювати творчо, то враження різко змінилося. А відносно музеїв - то дуже важливо, щоб твори художників зберігалися, експонувалися та досліджувалися, адже це - внесок в майбутнє. Культура та мистецтво - це ті складові, за якими нам дадуть оцінку наступні покоління.

*Розмову вів провідний науковий співробітник музею
заслужений художник України Андрій Надєждін*

Виставка творів відомих одеських митців заслужених художників України
Анатолія та Галини Кравченків «Акварельна Україна: Одеса – Кропивницький»
організована художньо-меморіальним музеєм О.О.Ос്മьоркіна
у співпраці з Одеською обласною організацією Національної Спілки художників України
за ініціативи та сприяння власника галереї «Єлисаветград» Миколи Цуканова.

Виставка презентується в рамках музейного мистецького проекту до Дня художника
«В майстерні художника», який має на меті популяризацію творчості українських митців
і передбачає влаштування персональних виставок та видання каталогів
з інтерв'ю - роздумами художників про мистецтво та життя, репродукціями творів,
які яскраво відображають їхні творчі пошуки.

Заслужені художники України Анатолій та Галина Кравченки з 1979 року активні учасники
всесоюзних, всеукраїнських, а з 1986 року міжнародних художніх виставок.

Є членами оргкомітету Всеукраїнської та Міжнародної виставки «Море акварелі» (з 2016).

Численні спільні персональні виставки в Одесі, Києві, Миколаєві, Очакові,

Білгород-Дністровську, Сімферополі, Чернігові, Кропивницькому, а також в Німеччині.

Твори зберігаються в Одеських художньому музеї та будинку-музеї М.К.Періха,

Миколаївському художньому музеї ім. В.В.Верещагіна, Сімферопольському художньому музеї,

Чернігівському художньому музеї ім. Г.Галагана, Львівському історичному музеї,

Білгород-Дністровському краєзнавчому музеї, художньо-меморіальному музеї О.О.Ос്മьоркіна

та обласному художньому музеї в Кропивницькому, приватних колекціях в Україні, США,

Німеччині, Ізраїлю, Канади, Росії, Туреччині, Польщі, Франції, Великобританії.

Науково-мистецьке музейне видання «Акварель України: Одеса - Кропивницький.
Заслужені художники України Анатолій та Галина Кравченки» з серії каталогів
«В майстерні художника».

У виданні використані репродукції творів Анатолія та Галини Кравченків
з авторського зібрання та з фондів художньо-меморіального музею О.О.Ос്മьоркіна.

Упорядник, дизайн - провідний науковий співробітник музею А.М.Надєждін.

*Затверджено на засіданні науково-методичної ради
художньо-меморіального музею О.О.Ос്മьоркіна
(Протокол №14 від 01.10.2019р.)*

© Художньо-меморіальний музей О.О.Ос്മьоркіна.

Кропивницький - 2019 рік.

Наклад 50 прим.

*Галина Кравченко. Римський дворик з вікна,
2017. Папір, акварель, 40x30*

Кравченко Галина

